

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

— Вече всички зоологически градини в Европа сж снабдени съ га-ви маски. Частъ отъ зоологическитѣ адини въ Америка сжщо се снабдя-тъ съ такива.

— Най-дългата рѣка въ свѣта е иль — 6,400 километри. Въ Европа й-дълга рѣка е Волга — 3,400 ки-етри.

— Въ болницата въ Клуй, Полша, родило едно дете съ три ржце и е сърдца. Едното сърдце се намира лжа и не работи. Детето е живо лѣкаритѣ полагаат усилия да го за-лзятъ.

— Въ Новари, близо до Милано, алия, дете се намира най-голѣмата абрика за чадѣри е откритъ музей, кой- сж изложени най-различни дѣри — отъ всички времена и рани.

— Гигантската статуя на Свободата Америка е освѣтена презъ цѣлата щъ и представлява особено красива едка. За да имате представа какъ е свѣтена статуята, достатъчно е да съ-бщимъ, че освѣтлението за една нощъ рува 8,000 долари.

— Миналата седмица испанскитѣ йници сж намѣрили 89 скжпоценни амъни — брилянти и смарагди, когато копаели при Ескуриалъ скривалище а защита отъ въздушно нападение. Ёзи скжпоценности възлизатъ на коло 10 милиона лв.

— Фабриката Парвелъ въ Америка аработва специална хартия, отъ която правятъ завеси, чаршафи, възгла-ички и кърпи. Тѣзи предмети се упо-бѣватъ извънредно много, защото ж съвсемъ евтини и, следъ кратко потрѣбление, се захвърлятъ.

— Дирекцията на една холивудска ирма решила да снее новъ филмъ а Тарзанъ и потърсила подходящо ице за главната роля. Въ нѣколко ни били получени предложения отъ 50 млади студенти отъ Америка и аанада.

Четете в. „Барабанче“!

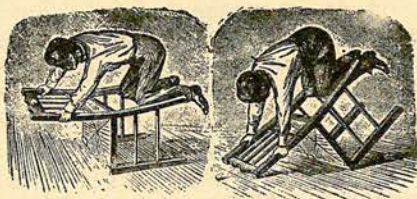
Много пѣсни и приказки знаемъ за щуреца — безгрижния пѣвецъ на по-ята, ливадитѣ и синуритѣ край ни-ята, ала малцина познаватъ тайната на пѣсенъта му. Поетитѣ го наричатъ музикантъ, цигуларъ, свирчо и пр., за-щото и тѣ може би, вѣрватъ, че щу-рецътъ свири съ устата си или съ крилцата си, или пъкъ съ търкането на заднитѣ си крачка по корема.

Ала сладката пѣсенчица на щурчето, която изпълня съ чудна хармония ве-верната лѣтна прохлада и нахлува въ душата на морния пжтникъ, се из-лъчва отъ единъ органъ, нареченъ музикаленъ.

Този органъ се намира въ долната частъ на корема у мъжкия щурецъ. Женскитъ не свири, защото има много по-голѣми грижи. Вмѣсто му-зикалния органъ, женскитѣ щурци иматъ островърхъ яйчникъ, съ който

ИГРИ И ЗАБАВИ

Мъжна задача

Сложи на пода столъ, както е по-казано на рисунката, и се помжчи да вземешъ съ устата си парченцето за-харъ, което е поставено на неговото облѣгало.

На пръвъ погледъ това изглежда лесно. Но, ако, когато вземашъ за-харъта, ти не съумѣешъ да се свиешъ така, щото центъра на тежестъта на твоето тѣло да лежи задъ плоскостъта на седалището на стола, хитрото пар-ченце захаръ ще избѣга отъ тебе въ сжщото време, когато си разтворишъ устата и се приготишъ да го хва-нешъ.

Снѣжинки

Въвъ простора безъ умора полетѣли нѣжнобѣли пеперуди. Изъ горитѣ по брѣзитѣ, изъ полята по нивята кацатъ луди. Съсъ крилцата си въ позлата трепкатъ морни, непокорни въ небесата. На иглички и звездички все се ронятъ и се гонятъ къмъ земята.

Илия Желевъ

Въ влака пжтуватъ малкия Тошко и леля му. Идва кондуктора и иска билетъ за Тошко. Леля му увѣрва кондуктора:

— Но, господинъ кондукторе, какво е това нѣщо? Малкиятъ е на три го-динки, какъ може да ми искате би-летъ?!

— Е-е-е-е! Защо не си кажешъ, ма лельо, нали съмъ на петь?

Пѣсенъта на щуреца

Разказъ отъ Христина Стоянова

браздятъ коритѣ на стеблата и въ тѣзи бразди снасятъ яйцата си. Излюпенитѣ малки бѣли ларви слизатъ по канал-четата на стеблата долу до самитѣ ко-рени въ дърветата и тамъ се хранятъ догде настане пролѣтъта. Щомъ пукне пролѣтъ, тѣ бързо се изкачватъ наново високо по стеблата, освобождаватъ се отъ тѣничката си обвивка и почватъ да подхвъркватъ съ нѣжнитѣ си крилца. Какъ обичатъ да ги ловятъ малкитѣ момченца, тѣзи слабички щурчета, опи-яени отъ слънцето и отъ пролѣтъта!

Ето тайната на музикалния органъ. Той се състои отъ две люспѣ, къмъ които сж прикрепени два мускула. Мускулитѣ се удрятъ върху една изоп-ната ципица, сжщо като пржкитѣ на

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

Въ мечата пещера — романъ за деца и юноши отъ Василъ Дунавски, изда-ние „Предѣлъ“, у.и. Артилерийска 34. Цена 10 лв.

Василъ Дунавски е младъ и даровитъ писателъ. Живѣялъ е въ мъжи и страдания, които сж повлияли въ творчеството му. Той е редовенъ сътрудникъ на в. „Барабанче“, кждето печати и романа си, за който пишемъ сега.

Авторътъ ни разказва живота на едно момче, което на ранни години остава си-раче. Чичо му го взелъ да го гледа. Но тамъ момчето не могло да седи дълго. За-щото чина му често се карала съ мжжъ си за него. И следъ като страдало много, то избѣгало отъ чичо си. Стигнало въ една гора. Тамъ си намѣрило другари, като Щурча, Заю Баю и др. и си направили кжщичка за зимата. Цѣлъ день се веселили. Щомъ се пукнала пролѣтъта, решили да си тръгнатъ. Кой на кжде види. Малкото момче вѣрвѣло само и стигнало голѣмия столиченъ градъ. Тамъ било непознато никому. Ходѣло гладно и босо по широкитѣ улици. Но, за негово щастие, единъ шофьоръ го осиновилъ. Взелъ го отъ улицата, когато минавало по една пресѣчка.

Следъ това момчето се записало въ учи-лище, което било единствената му утеха и желание. Тамъ помагало на своитѣ другари и съ радостъ си учило уроцитѣ. Защото, знае какво нѣщо е страдание.

Книгата е написана съ едно трогателство на живота му и на неговитѣ другари. Чете се леко и съ увлѣчение.

Тя ще поучи малкия читателъ, че трѣбва да помогне на ближния си.

Емилъ Захариевъ, ученикъ

Кънчо арапчето, разкази отъ Алекс. Бурмовъ, издава Д-во за народно здраве — София, цена 3 лв.

Въ книжката сж помѣстени много по-учителни разкази, написани леко и увлѣка-телно. Децата, които прочетатъ тази много хубава книжка, ще почерпятъ редъ добри примѣри. Книжката се чете на единъ дъхъ, за-щото е написана леко и увлѣкателно. Тя е една измежду най-хубавитѣ книжки, изда-дени тази година отъ Д-во за Нар. здраве. Горещо я препоржчваме на нашитѣ читатели.

Л. Д.

барабанче. Въ сжщностъ този органъ е сжщинско барабанче. При всѣки ударъ ципицата се огъва и трепти върху празднината която се намира подъ нея. И тѣзи трептения произвеж-датъ звуцитѣ на пѣсенъта на щуреца. Както виждате, работата е просто уди-вительна. Който не знае това, може да вѣрва, че щурчето свири съ уста или съ крилцата си.

Изглежда и старитѣ гърци сж вѣр-вали така, както може би и мнозина още вѣрватъ, и сж възпѣвали пѣсенъта и безгрижността на щуреца.

Гръцкиятъ философъ Платонъ на-ричалъ пѣсенъта на щурецътъ мело-диченъ шепотъ, а сънародницитѣ му възхитени отъ тази пѣсенъ, сж затваря-ли щурчетата въ малки клетки.

Анакреонъ е посветилъ на безгриж-ния щурецъ една отъ най-нѣжнитѣ си оди.